

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/11/2023
Identifikačné číslo spisu:	2120012810
Dátum vydania rozhodnutia:	08.03.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:2120012810.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Emila Klemaniča a JUDr. Františka Moznera na neverejnom zasadnutí konanom 8. marca 2023 v Bratislave v trestnej veci obvineného M. C. pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a iné o dovolaní obvineného M. C. podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3Tos/43/2021, zo 6. apríla 2021 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku dovolanie obvineného M. C. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Trnava rozhodol uznesením, sp. zn. 6Pp/151/2020, z 11. februára 2021 (viď č. 1. 42 a nasl. spisu) tak, že podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku, s poukazom na § 66 ods. 1, ods. 2, § 67 ods. 1 Trestného zákona zamietol návrh obvineného M. C. o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1T/45/2001, z 31. októbra 2002, resp. rozsudkom Okresného súdu Komárno, sp. zn. 11T/66/2014, z 20. októbra 2016.

Krajský súd v Trnave uznesením, sp. zn. 3Tos/43/2021, zo 6. apríla 2021 (č. 1. 70 a nasl. spisu) ako súd sťažnostný, konajúci a rozhodujúci na podklade sťažnosti menovaného proti uzneseniu okresného súdu rozhodol tak, že sťažnosť obvineného C. zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Obvinený M. C. podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, a síce s poukazom na údajné naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu] resp. písm. g) [rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom] Trestného poriadku.

Menovaný v podanom dovolaní argumentoval v zásade s poukazom na údajnú arbitrárnosť, nezrozumiteľnosť a nepreskúmateľnosť uznesení vydaných v základnom konaní inštančne podriadenými súdmi (t. j. okresného i krajského súdu). Dovolacie námietky doplnil o vskutku obsiahle závery rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a odkazom na relevantné ustanovenia Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Ústavy

SR a Trestného poriadku; s odkazom na skôr predostretú úvahu navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že, cit.:

„... podľa § 386 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Trnave ... bol porušený zákon v konkrétnych príslušných ustanoveniach a aby dovolací súd uznesenie ... zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol”.

K dovolaniu obvineného sa využíjúc svoje právo podľa § 376 Trestného poriadku vyjadril prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry (č. l. 105 a nasl. spisu), ktorý podané dovolanie označil ako podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, nakoľko nie je uvedené v taxatívnom výpočte „prípustných” rozhodnutí, ktoré možno zo strany obvineného napadnúť mimoriadnym opravným prostriedkom tak, ako sú tieto uvedené v § 368 ods. 2 Trestného poriadku.

S poukazom na uvedené prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolenie menovaného odmietol podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku.

Na vyjadrenie prokurátora vyššie stručne opísaného obsahu „replikou” zareagoval obvinený C., a síce vlastnou rukou spísaným podaním (č. l. 112 a nasl. spisu), ktorým čo do vecnej podstaty zotrval na už v dovolaní prezentovanej právnej argumentácii; doplnil, že skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súdy opomenuli vziať dostatočným spôsobom do úvahy obsah § 34 ods. 3, ods. 4 Trestného zákona, v ktorých zmysle má trest vplývať na odsúdeného a nie jeho rodinu, zatiaľ čo súčasne má zohľadňovať pomery páchatel’a a okolností prípadu, uzatvárajúc, že, cit.: „OP Trnava zjavne vyhovuje bezpráviu a neriešiť nezákonnosti a hyenizmus, ktorý prinieslo tzv. „kolektívny trest” pre našu celú rodinu”.

Pokračujúc v intenciách celkom zjavne obsahovo totožnej polemiky obvinený C. uviedol, že právny dôvod pre postup podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku neexistuje, pričom formuloval názor, že, cit.: „... súdy ... musia v prípade objavenia - krutý trest, ponižujúci trest, kolektívny trest, ZAKROČIŤ ! M. C. - obeť, E. C. (manželka), E. C. (syn - chorý syn ods.) - obeť”; tu možno poznamenať, že zmienené podanie je opatrené vlastnoručnými podpismi obvineného a súčasne zrejme aj jeho manželky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) skúmal, či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné a či bolo podané oprávnenou osobou a zistil, že dovolanie bolo podané v zákonnej lehote a proti rozhodnutiu, proti ktorému je podanie dovolania prípustné (viď nižšie), avšak neoprávnenou osobou.

Dovolací súd sa pri prijatí tohto záveru spravoval nasledovným.

Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku, dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon, alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.

Podľa ods. 2 naposledy zmieneného ustanovenia Trestného poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak, rozhodnutím podľa odseku 1 sa rozumie

- a) rozsudok a trestný rozkaz,
- b) uznesenie o postúpení veci okrem uznesenia o postúpení veci inému súdu,
- c) uznesenie o zastavení trestného stíhania,
- d) uznesenie o podmieňacom zastavení trestného stíhania,
- e) uznesenie o podmieňacom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného,
- f) uznesenie o schválení zmieru a zastavení trestného stíhania,
- g) rozhodnutie o uložení ochranného opatrenia,
- h) rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok podaný proti rozhodnutiu podľa písmen a) až g), alebo rozhodnutie, ktorým odvolací súd na základe riadneho opravného prostriedku vo veci sám rozhodol.

Spoločným menovateľom všetkých rozhodnutí taxatívne vymenovaných v § 368 ods. 2 Trestného

poriadku je, že ide o tzv. meritórne rozhodnutia, teda rozhodnutia vo veci samej, ktorými sa trestného stíhanie obvineného končí ako celok. Dotknuté ustanovenie zároveň vyjadruje taxatívny výpočet konkrétnych rozhodnutí súdu, ktoré možno napadnúť dovolaním v prípade splnenia podmienok upravených v predchádzajúcom odseku. Zároveň treba poznamenať, že dotknutý výpočet nie je bezvýnimčný, nakoľko Trestný poriadok explicitne ustanovuje „inak“ v § 371 ods. 2 týkajúcom sa dovolania, ktoré môže podať len minister spravodlivosti:

Podľa § 371 ods. 2 Trestného poriadku, minister spravodlivosti podá dovolanie okrem dôvodov uvedených v odseku 1 aj vtedy, ak napadnutým rozhodnutím bolo porušené ustanovenie Trestného poriadku alebo osobitného predpisu o väzbe, Trestného zákona alebo trestného poriadku o podmienечnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, o výkone trestu, ktorého výkon bol podmienечne odložený, o výkone zvyšku trestu po podmienечnom prepustení alebo o výkone náhradného trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený popri peňažnom treste.

Z uvedeného vyplýva záver, že naposledy citované ustanovenie Trestného poriadku upravuje (jednak) osobitný okruh právoplatných rozhodnutí (oproti rozhodnutiam uvedených taxatívne v § 368 ods. 2 Trestného poriadku), zatiaľ čo explicitne priznáva právo podať proti takému právoplatnému rozhodnutiu dovolanie len jedinému subjektu, ktorým je minister spravodlivosti.

S ohľadom na uvedené najvyššiemu súdu nezostáva nič iné len skonštatovať, že o dovolaní obvineného M. C. je potrebné rozhodnúť v zmysle § 382 písm. b) Trestného poriadku nakoľko je zrejmé, že bolo podané neoprávnenou osobou.

Riadiac sa vyššie vyjadreným rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.